

[J. O. Krag.]

„På trods af den forringelse i bytteforholdet, som devalueringen har medført, er der i den forløbne del af 1968 indtrådt en bedring i betalingsbalancen“.

Det er dog en mærkværdigt forvreden fremstilling. Hvis der er sket en forbedring i betalingsbalancen, skyldes den jo især den stærke stigning i industrieksporten, og den stærke stigning i industrieksporten er næsten entydigt en virkning af devalueringen. Regeringen lever for industrieksportens vedkommende højt på den gode arv fra den forrige regerings tid. Det ved regeringen også udmærket godt, og ville det så ikke være mere redeligt at indrømme det i stedet for at forsøge at give folk indtryk af, at denne regering med sine berygtede næstbedste løsninger og sin omkostningsforhøjende ekstramoms politik har fået eksporten til at stige? Hvis socialdemokratiets devalueringsslovforslag var blevet gennemført, ville eksporten være steget endnu mere, og havde den foregående regering haft mulighed for at gennemføre sit 13 punkts program, havde vi i sommer haft fuld beskæftigelse og ikke rekordarbejdsløshed eller den erhvervsmæssige afmatning, som næsten enhver erhvervsdrivende i dette land direkte eller indirekte har kunnet mærke.

Hvor stor er da forbedringen i handelsbalancen? Ja, den er der jo slet ikke. De ofre, regeringen har påført borgerne, er stort set givet forgæves. Merimporten for de første 8 måneder i fjor var på 3.171 mill. kr.; i år er det tilsvarende tal for samme periode 3.140 mill. kr. Kan nogen se en økonomisk meningsfyldt forskel mellem disse to tal, der var ekstramoms, nedskæringer og arbejdsløshed værd? Jeg kan ikke se det, og jeg kan forsikre den høje regering om, at det er der heller ingen andre der kan.

Valutatallene glimrer heller ikke trods stærk optagelse af udenlandske lån. Det er jo efterhånden blevet en af finansministerens kærester sysler at importere kapital fra udlandet — noget, han i de gamle, glade oppositionsdage nærrede en indædt afsky for. Nu har han snart gældsat landet for den første halve milliard. Især i månederne marts-juni var valutatabene betænkeligt store, og større end i de tilsvarende måneder i fjor.

Men i det lange løb er det handelsbalan-

cen, der er det afgørende, og her er der som påvist ovenfor desværre ikke nogen ændret tendens. Valutaopgørelsen, der kom i går, viser da også på ny tab.

Men prisudviklingen da? Her ligger vel regeringens store resultat? Nej, det gør det såmænd ikke. Læs engang tabellen på side 32 i det økonomiske råds beretning om dansk økonomi i efteråret 1968. Det fremgår heraf, at udfladningen eller afdæmpningen i prisstigningen begyndte i 1967 og ikke i 1968. Den laveste procentvise prisstigning for et kvartal siden 1965 havde vi i oktober kvartal 1967, hvor den var på 0,5 pct.; i de to følgende kvartaler, januar 1968 og april 1968, lå den lidt højere, henholdsvis 0,7 pct. og 0,6 pct. pr. kvartal. Lad mig her tilføje, at de lempelser, handelsministeren har foreslået i den midlertidige prislov, forekommer os betænkelige; over for den tilstundende overenskomstsituation havde det været klogere at forlænge uændret. Det kan være, servicefagene fortjente visse lempelser, men det er helt urimeligt, at rationaliseringsgevinster i industrien ikke skal komme forbrugerne til gode.

Jeg skal gøre et par bemærkninger om socialdemokratiets socialpolitiske program. Der er især to grupper i befolkningen, der har det meget svært. Der er først den gruppe, der er ramt af det, vi kalder restfattigdom. Det kan være enlige mødre, langvarigt syge og arbejdsløse. Deres problemer har tæt forbindelse med boligproblemerne og med den alt for ringe og tidsbegrænsede erstatning, der oppebæres gennem dagpengene under sygdom, ulykke og arbejdsløshed. Dernæst er der de såkaldte glemte grupper; det kan være familier med psykotiske børn, det kan være familier med hjemmeværende åndssvage eller på anden måde handicappede børn. Selv om der i de senere år er sket forbedringer ad lovgivningens vej og gennem private organisationer, mener jeg, at en nærmere undersøgelse af disse gruppers forhold med henblik på yderligere forbedringer er påtrængende. Måske det er en sag, socialreformkommissionen bør se på.

Vi venter os i det hele taget meget af socialreformkommissionens arbejde. Vi er tilhængere af sådanne forenklingstrukturförändringar, som kan give forbedringer i ydelserne og i den service, der tilbydes. Vi har en særlig forpligtelse over for vore ældre